

zij hebben hem officieel hun dank betuigd, dat hij niet alle hoop voor het vaderland had laten varen. Of dit slechts wankelt of valt, bezwijkt of volledig verloren is: wees niet al te zeer* ontdaan, neem de fiere houding van Crates over, die, toen Alexander de Grote hem vroeg of hij het herstel van zijn vaderland wenste, antwoordde: 'Waarom? een andere Alexander zal het misschien weer verwoesten.'⁷⁰ Dit is een wijze en mannelijke reactie, vergelijkbaar met de raad van Achilles bij Homerus⁷¹:

...laten wij thans onze smarten,
hoe bedroefd wij ook zijn, laten rusten! Wat helpt ons het wenen?

Want anders zul je, Lipsius, eerder jezelf smoren dan door je tranen de brand in België blussen. Denk aan de legendarische Creon, die met zijn omhelzingen zijn in brand staande dochter niet heeft geholpen maar met haar de dood gevonden heeft.'

Terwijl Langius nog aan het woord was, kraakten de deuren met een vrij luid lawaai en een dienaar kwam op ons af, door Laevinus Torrentius gestuurd om ons aan het uur van de maaltijd te herinneren. Langius schrok als het ware op en zei: 'Mijn hemel, wat heeft dit gepraat mij meegesleept! de dag is ongemerkt voorbijgevlogen.' En tegelijk stond hij op, greep mij bij de hand en zei: 'Lipsius, kom, het maal staat te wachten.'
'Nee,' zei ik tegenstribbelend, 'laten wij nog wat blijven zitten. Mijn maaltijd vind ik hier, een werkelijk godenmaal, zoals de Grieken zeggen. Van deze spijs krijg ik nooit genoeg maar blijf altijd hongerig.' Langius trok mij echter mee en zei: 'Wij moeten ons aan de afspraak houden; als je wilt, zullen wij ons morgen onder gunstige voortekenen aan de Standvastigheid wijden.'

*De kwalificatie 'al te zeer' werd voor het eerst toegevoegd in de editie van 1599.